

www.cartepedia.ro

www.cartepedia.ro

JOHN SCALZI

RĂZBOIUL BĂTRÂNILOR

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză și note de
MARIAN TRUȚĂ

ARMADA

www.cartepedia.ro

Redactor-șef: Marian COMAN
Coperta: Adnan VASILE
Prepress: Alexandru CSUKOR
Tehnoredactor: Magda BITAY

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SCALZI, JOHN
Războiul bătrânilor / John Scalzi ; trad. din lb. engleză: Marian Truță. - Ed. a 2-a. - București : Armada, 2023
ISBN 978-606-43-1649-3

I. Truță, Marian (trad.)

821.111

John Scalzi
OLD MAN'S WAR
Copyright © 2005 by John Scalzi
All rights reserved.

Copyright © NEMIRA, 2015, 2023 pentru prezenta ediție în limba română
ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

Tiparul a fost executat de ArtPrint S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1649-3

www.cartepedia.ro

PARTEA ÎNTÂI

www.cartepedia.ro

www.cartepedia.ro

Două lucruri am făcut atunci când am împlinit șaptezeci și cinci de ani. Am trecut pe la mormântul soției mele. Apoi m-am înrolat.

Vizita la mormântul lui Kathy a fost cel mai puțin dramatic eveniment.

E înmormântată în cimitirul Harris Creek, cam la doi kilometri depărtare de casa noastră. Înmormântarea ei a fost un lucru destul de complicat, mai complicat decât aș fi crezut: niciunul dintre noi nu se aștepta să moară atât de curând. Prin urmare, niciunul dintre noi nu găsise de cuviință să își asigure un loc de veci. A fost oarecum umilitor, ca să folosesc un eufemism, să mă cert cu directorul cimitirului, care îmi reproșa faptul că soția mea nu se ostenise să-și facă o rezervare pentru un loc de veci. În cele din urmă, cu ajutorul fiului meu Charlie – care se întâmpla să fie chiar primar – am reușit să rezolvăm această problemă. Calitatea de tată al primarului are avantajele sale.

Așadar, mormântul... Simplu și discret. O simplă tăbliță în loc de o piatră monumentală. Spre deosebire de mormântul vecin, cel al Sandrei Cain, care are o piatră uriașă, din granit negru, pe care se află fixată o fotografie a Sandrei de pe vremea când aceasta era la liceu, plus un citat sclifosit din Keats, ceva despre moarte și tinerețe și despre frumusețea care se preface în praf. Sandra era egală cu sine și după moarte... Kathy s-ar fi amuzat să știe că alături de ea se afla parcată spre veșnica odihnă Sandra Cain, cu piatra ei de mormânt uriașă și

www.cartepedia.ro

melodramatică. În timpul vieții, Kathy și Sandra Cain s-au aflat mereu într-o competiție neobosită, care a pigmentat relația dintre ele. Spre exemplu, la o acțiune de caritate, din acelea în care doamnele vând plăcinte și prăjiturele pentru a strânge fonduri, Kathy ar fi adus o singură plăcintă. Sandy ar fi adus trei și ar fi apucat-o dracii dacă a lui Kathy s-ar fi vândut prima. Kathy ar fi preîntâmpinat această problemă cumpărând de la bun început una dintre plăcintele Sandrei. Greu de spus dacă Sandra ar fi apreciat acest gest sau dimpotrivă.

Presupun că piatra de pe mormântul Sandrei reprezenta ultimul răcnet în materie, dar și ultimul cuvânt al Sandrei în cadrul rivalității lor. Ultimul pentru că, la urma urmei, Kathy era moartă și nu mai putea replica nimic. Pe de altă parte, nu-mi aduc aminte să fi trecut cineva în vizită pe la mormântul Sandrei Cain. La trei luni după moartea ei, Steve Cain a vândut casa în care locuiseră împreună și a șters-o în Arizona, cu un rânjet larg întipărit pe moacă. Ceva mai târziu chiar mi-a trimis o vedere cu câteva rânduri pe spate, din care am aflat că se încurcase cu o femeie de pe acolo, care fusese un star porno în urmă cu vreo cincizeci de ani. Mi s-a părut de prost-gust. Copiii și nepoții Sandrei locuiesc în orașul vecin, dar la fel de bine ar putea fi și în Arizona, la cât de des îi vizitează mormântul. Versurile lui Keats de pe monumentul funerar nu au mai fost citite de nimeni după înmormântarea Sandrei. De nimeni, în afară de mine.

Tăblița care marchează mormântul lui Kathy nu conține decât numele ei (Katherine Rebecca Perry), data nașterii și data morții, precum și cuvintele: IUBITĂ SOȚIE ȘI MAMĂ. Citesc și recitesc aceste cuvinte ori de câte ori vin la mormânt. Patru cuvinte, insuficiente pentru a o descrie pe Kathy, dar care pot descrie perfect o viață. Nimic despre cum era Kathy în viața de zi cu zi, despre locurile pe care îi plăcea să le viziteze, nimic despre culorile ei preferate sau despre cum își aranja părul. Nimic despre preferințele politice sau dacă avea ori nu simțul umorului.

www.cartepedia.ro

Din cele patru cuvinte nu se poate afla decât faptul că a fost o soție iubită și o mamă la fel de iubită. Și chiar a fost. Ea credea că asta este destul.

Nu-mi făcea mare plăcere să mă duc la mormântul ei. Nu mă puteam împăca cu gândul că femeia care-mi fusese soție vreme de patruzeci și doi de ani e moartă. Într-o sâmbătă dimineață era în bucătărie, de la ședința la care participase cu o seară înainte, împreună cu conducerea bibliotecii. În clipa următoare se afla pe podea, cu chipul din ce în ce mai răvășit, pe măsură ce sângele îi invada creierul. Îmi era ciudă că ultimele-i cuvinte fuseseră: „Unde naiba am pus vanilia aia?“

Detestam faptul că devenisem unul dintre acei bătrâni care se duc la cimitir pentru a fi împreună cu soția. Când eram tineri, discutam despre vizitele la cimitir și despre inutilitatea acestora. Un morman de carne în descompunere și o grămadă de oase care au alcătuit trupul cuiva nu reprezintă acea persoană. Doar carne în descompunere și oase, atât. Persoana respectivă nu mai este, s-a dus la ceruri sau a coborât în iad, oriunde sau nicăieri. Dar nu mai e acolo. La fel de bine poți vizita un cotlet. Pe măsură ce îmbătrânești îți dai seama că este perfect adevărat. Dar nu-ți mai pasă. Asta-i tot.

Dar, pe cât de mult uram să merg la cimitir, mă simțeam confortabil să știu că ea este acolo... Îmi e dor de Kathy. Și îmi este mai ușor să-mi fie dor de ea la cimitir, acolo unde nu a călcat în timpul vieții, decât să-i simt lipsa prin toate locurile în care a fost cât a trăit.

Nu am stat mult la cimitir. Niciodată nu stăteam mult acolo. Doar atât cât era necesar ca să-mi dau seama că durerea lăsată de plecarea ei era la fel de vie și de proaspătă ca în urmă cu opt ani. Mi-am dat seama, atunci, că mai aveam și alte lucruri de făcut decât să stau și să jelesc prin cimitir, precum un bătrân scrântit. Am plecat de acolo și nu m-am uitat nici măcar o dată peste umăr. A fost ultima oară când am vizitat-o pe Kathy. De fapt, a fost ultima oară când am intrat într-un cimitir. Și nici nu am de gând să mă străduiesc să-mi mai aduc aminte detaliile de

www.cartepedia.ro

atunci. Așa cum am spus, locul acela era locul în care ea nu fusese decât moartă, niciodată în viață. Nu e un moment demn de ținut minte.

Până la urmă, nici înrolarea mea nu a fost chiar atât de dramatică. Orășelul în care locuiam era prea mic pentru a avea propriul birou de recrutare. Am fost nevoit așadar să mă duc pentru asta tocmai în Greenville. Centrul de recrutare se afla într-un mall părăginit, înghesuit între un magazin de băuturi alcoolice și un mic atelier în care se făceau tatuaje. Interiorul biroului era mai degrabă anost. Un pupitru dotat cu un calculator și o imprimantă, dincolo de pupitru, o ființă umană, două scaune în fața pupitrului și alte șase scaune înșirate pe lângă pereți. Între scaune se afla o măsuță pe care zăceau pliante cu informații utile despre recrutări și niște numere mai vechi din *Time* și *Newsweek*. Kathy și cu mine fuseserăm pe aici în urmă cu mai bine de zece ani și, din câte puteam să bag de seamă, nimic nu se schimbase. Chiar și revistele păreau a fi tot cele de acum zece ani. Doar persoana de la birou părea să fie nouă. Nu-mi aduceam aminte ca vechiul recrutor să fi avut atât de mult păr. Sau sâni.

Femeia părea ocupată cu introducerea unor date în calculator, nici măcar nu s-a deranjat să ridice privirea în clipa în care am intrat în cameră.

— Imediat mă ocup de dumneata, a mormăit ea, probabil ca un reflex pavlovian la deschiderea ușii.

— Nu te grăbi, i-am răspuns. Știu că e aglomerat pe aici.

Tentativa mea de a fi ironic a fost ignorată cu desăvârșire, așa cum de altfel mi se întâmpla de obicei. M-am așezat pe unul dintre cele două scaune din fața pupitrului și am așteptat ca recrutoarea să își termine treaba.

— Vii sau pleci? m-a întrebat ea, cu nasul în ecran.

— Adică? am replicat, nedumerit.

— Vii sau pleci? a repetat. Vii doar să semnezi Intenția de Înrolare sau vrei să pleci la treabă?

— A, vreau să trec la acțiune.

www.cartepedia.ro

Răspunsul meu a determinat-o să ridice privirea și să mă studieze, mijindu-și ochii printr-o pereche de ochelari cu lentile groase.

— Ești John Perry, a rostit ea.

— Eu însumi. Cum de-ai ghicit?

A privit iarăși în ecranul calculatorului.

— Mulți oameni au chef de înrolare chiar de ziua lor de naștere, cu toate că trebuie să treacă treizeci de zile până să fie considerați înscriși. Astăzi avem doar trei sărbătoriți: Mary Valory, care a sunat deja să ne anunțe că nu va veni, Cynthia Smith și cu tine. Nu pari a fi Cynthia Smith.

— Sunt fericit să aud asta, i-am răspuns.

— Și, cum nu vii pentru prima dată aici, a continuat ea ignorând în continuare tentativele mele de a fi amuzant, e rezonabil să îmi imaginez că ești John Perry.

— Puteam să fiu doar un moșneag care se simte singur, în căutare de puțină conversație.

— Nu prea avem parte de așa ceva. De obicei îi alungă pușlii de alături, ăia cu tatuajele lor sataniste.

A dat în sfârșit tastatura laoparte și m-a privit drept în ochi.

— Așadar... să vedem un act de identitate.

— Păi deja știi cine sunt, i-am amintit.

— Doar ca să fim siguri, a insistat.

Nici măcar umbra unui surâs nu i-a înflorit pe chip, pe când rostea aceste cuvinte. Lucrul zi de zi cu bătrâni bășinoși și guralivi își cerea tributul, desigur.

I-am dat permisul de conducere, certificatul de naștere și cardul de identitate. Le-a luat și le-a așezat pe birou, după care mi-a oferit un scaner pentru amprente. Mi-am așezat palma peste senzorul scanerului și am așteptat să fiu *citit*. Apoi a comparat ce scria pe cardul de identitate cu rezultatele scanării.

— Ești John Perry, a rostit în cele din urmă. Și uite-așa am ajuns de unde am pornit, am comentat eu. M-a ignorat din nou.

www.cartepedia.ro

— În urmă cu zece ani, în timpul sesiunilor de prezentare legate de Intenția de Înrolare, ai primit toate informațiile necesare cu privire la Forțele Coloniale de Apărare, precum și obligațiile și îndatoririle pe care trebuie să ți le asumi de îndată ce te alături FCA, a recitat ea cu o voce care trăda faptul că rostea aceste cuvinte cel puțin o dată pe zi, în fiecare zi, zi de zi...

— În plus, în ultimii ani ți-au fost expediate o serie de materiale care erau menite să-ți reîmprospăteze cunoștințele și să-ți aducă aminte care sunt obligațiile tale și îndatoririle față de FCA.... În acest moment, crezi că ai nevoie să ți se reamintească în detaliu toate aceste lucruri? Sau declari că ai înțeles pe deplin obligațiile și îndatoririle la care vei fi supus? Trebuie să îți atrag atenția asupra faptului că nu vei fi pedepsit sub nicio formă dacă dorești să ți se reîmprospăteze memoria sau dacă, în acest moment, renunți să te înrolezi în FCA.

Mi-am adus aminte de ședința de prezentare. Prima parte a ședinței: un grup de oameni în toată firea, adunați la Centrul Comunitar din Greenville, stând pe scaune pliante, sporovăind și mâncând alune, bând cafele și ascultând poveștile plicticoase despre istoria colonizării spațiului cosmic de către oameni, relatate plat și monoton de un activist de la FCA. Apoi acesta a scos un teanc de pliante despre FCA și despre viața în cadrul FCA, pliante care descriau o viață cazonă obișnuită. După ce am trecut la discuții libere, am aflat că funcționarul acela cenușiu nici măcar nu era înrolat în FCA. Fusese angajat pur și simplu să prezinte acele materiale în lungul văii Miami. Apoi, în partea a doua a ședinței, am fost supus la o examinare medicală sumară. Un medic a venit și a luat câteva probe de sânge, a colectat câteva celule din mucoasa bucală și mi-a făcut o scanare cerebrală. După toate aparențele trecusem de examenul medical. Și am plecat acasă. Din acel moment, o dată pe an primeam prin poștă pliante despre FCA. De fiecare dată, acestea ajungeau la coșul de gunoi.

— Înțeleg pe deplin toate aceste lucruri.

www.cartepedia.ro

A dat din cap, apoi a cotrobăit într-un sertar al biroului și a scos o foaie de hârtie și un creion. Pe hârtia aceea erau tipărite câteva paragrafe, fiecare paragraf fiind urmat de un loc pentru semnătură. Semăna întrucâtva cu hârtia pe care o semnasem în urmă cu zece ani, prin care arătam că înțelegeam la ce urma să mă supun și ce urma să mi se întâmple peste un deceniu.

— Am să-ți citesc fiecare paragraf. La sfârșitul fiecăruia, dacă înțelegi despre ce este vorba și dacă accepți ceea ce este scris acolo, vei semna și vei pune data pe rândul imediat următor. Dacă ai eventuale nelămuriri, întreabă-mă la sfârșitul fiecărui alineat. Dacă este ceva cu care nu ești de acord sau nu înțelegi, nu semnezi. Limpede?

— Foarte limpede, i-am răspuns.

— Perfect, a continuat ea. Paragraful unu: „Subsemnatul recunosc și înțeleg faptul că, liber și nesilit de nimeni, accept să mă înrolez în Forțele Coloniale de Apărare pentru o perioadă de cel puțin doi ani. În plus, înțeleg și sunt de acord ca perioada inițială să poată fi mărită unilateral de către Forțele Coloniale de Apărare cu un număr de până la opt ani, în caz de război și de situații excepționale".

Această clauză de „zece ani în total" nu era un lucru nou pentru mine. Mai citisem din materialele care îmi fuseseră trimise. Mă întrebam oare câți oameni interpretaseră greșit această clauză, iar din cei care o citiseră cu atenție, oare câți înțeleseseră că vor sta toți cei zece ani în serviciul FCA? Părerea mea era că FCA n-ar fi pomenit de cei zece ani, dacă nu ar fi fost nevoie. Datorită Legii Carantinei, informațiile legate de războaiele coloniale ajungeau greu sau deloc la urechile oamenilor. Dar se auzea destul ca să știm că nu prea era vreme de pace prin univers.

Am semnat.

— Paragraful doi: „Înțeleg că prin înrolarea voluntară în Forțele Coloniale de Apărare sunt de acord să port arme și să le folosesc împotriva inamicilor Uniunii Coloniale, chiar dacă aceștia pot fi alte forțe

www.cartepedia.ro

înarmate umane. Nu voi refuza, în timpul serviciului, portul și folosirea armelor din motive religioase sau morale în scopul de a evita lupta".

Oare câți oameni se alătură unei armate și apoi invocă probleme de conștiință? Am semnat.

— Paragraful trei: „Înțeleg și sunt de acord că voi îndeplini cu credință și în cel mai scurt timp posibil ordinele și directivele date de către ofițerii superiori, ordine conforme cu regulamentele și codurile de conduită ale Forțelor Coloniale de Apărare".

Am semnat.

— Paragraful patru: „Înțeleg că prin înrolarea voluntară în Forțele Coloniale de Apărare sunt de acord ca prin orice mijloc medical, chirurgical sau terapeutic să mi se aplice acele proceduri sau tratamente prin care forța mea combativă să fie îmbunătățită".

Ajunsesem la partea cea mai interesantă... Iată motivul pentru care eu, acum – și la fel ca mine, în fiecare an, o mulțime de alți moșnegi – hotărâsem să mă înrolez în FCA.

I-am spus cândva bunicului meu că până voi fi de vârsta lui se va descoperi un mijloc prin care durata vieții oamenilor să fie mult prelungită. Bunicul a râs și mi-a spus că exact asta credea și el cândva. Cu toate acestea, el îmbătrânise. La fel și eu. Problema cu vârsta nu e că ai tot felul de necazuri, unul după altul. Problema e că le ai pe toate în același timp și tot timpul. Nu poți opri procesul de îmbătrânire. Poți amâna asta prin tratament genetic, prin chirurgie plastică, prin transplanturi de organe. Dar, indiferent ce ai face, bătrânețea te ajunge din urmă. Îți pui un plămân nou... inima ta rupe o valvă. Îți pui o inimă nouă... și ficatul tău se umflă precum o piscină gonflabilă. Îți schimbi ficatul și ai parte de un infarct. Și așa mai departe... Bătrânețea câștigă mereu. Deoarece încă nu s-a reușit înlocuirea creierului.

Speranța de viață ajunsese cu ceva vreme în urmă pe la nouăzeci de ani și se stabilizase acolo. Cu chiu, cu vai, mai întinsesem un pic ața vieții, după care, se pare, Dumnezeu pusese piciorul în prag. Oamenii

www.cartepedia.ro

pot trăi mai mult și chiar trăiesc mai mult. Dar trăiesc mai mult ca niște bătrâni. În privința asta nu se schimbase mare lucru.

Uită-te la tine... Când ești de douăzeci și cinci de ani, treizeci și cinci, patruzeci și cinci sau chiar cincizeci și cinci, încă te simți în stare să iei viața în piept. Când ai șaizeci și cinci de ani, iar trupul tău face primii pași pe drumul care duce către decrepitudine, toate aceste misterioase „tratamente medicale, chirurgicale, terapii și proceduri“ încep să sune interesant. Apoi ajungi la șaptezeci și cinci de ani. Prietenii ți-au murit, iar tu ți-ai înlocuit cel puțin un organ vital, trebuie să te duci la baie de cel puțin patru ori pe noapte, abia urci scările gâfâind și îți spui că, totuși, pentru vârsta ta ești într-o formă bună.

Să pui toate acestea în balanță cu un deceniu de viață tumultuoasă într-o zonă de luptă seamănă cu un târg cu diavolul. Mai ales că, dacă nu o vei face, la vârsta de optzeci și cinci de ani, singura diferență dintre tine și o stafidă ar fi aceea că, deși vei avea aceleași riduri și zbârcituri și amândoi sunteți fără prostată, ei bine, stafida nu a avut niciodată o prostată de care să scape.

Cum reușeau FCA să inverseze ciclul de îmbătrânire? Nimeni de pe Pământ nu avea răspunsul. Oamenii de știință de pe Terra nu pot explica cum Forțele Coloniale de Apărare pot face asta, și de aceea nu pot obține rezultate similare, deși au încercat la greu. FCA nu operează pe Pământ și pe nicio altă planetă. Prin urmare nu poți întreba veteranii FCA, pentru că nu-s de găsit. Oricum, FCA doar fac recrutări de pe planetele Uniunii Coloniale. Deci nici coloniștii nu știu despre ce este vorba. Orice tratament sau terapie FCA se aplică în afara lumilor, în zonele de autoritate exclusivă FCA, la adăpost de ochii guvernelor planetare sau naționale. Deci niciun ajutor posibil de la Unchiul Sam sau din altă parte.

Uneori, câte un guvern sau parlament sau președinte sau dictator decide să interzică accesul FCA pe lumea respectivă, până când aceștia își vor fi dezvăluit secretul. FCA nu comentează niciodată, își face

www.cartepedia.ro

bagajele și pleacă. La scurtă vreme, toți moșnegii peste șaptezeci și cinci de ani din țara respectivă pleacă în excursii peste graniță și nu se mai întorc niciodată. FCA nu oferă nicio explicație, niciun indiciu. Dacă vrei să afli cum întineresc oamenii, trebuie să semnezi. Am semnat.

— Paragraful cinci: „Înțeleg că prin înrolarea voluntară în Forțele Coloniale de Apărare renunț la cetățenia deținută în entitatea politică proprie, în acest caz Statele Unite ale Americii, precum și la Dreptul de Rezidență care îmi permite să locuiesc pe planeta Pământ. Înțeleg că cetățenia mea va fi de acum înainte transferată către Uniunea Colonială în termeni generali și în mod particular către Forțele Coloniale de Apărare. Recunosc și înțeleg faptul că prin încetarea cetățeniei mele actuale precum și prin renunțarea la Dreptul de Rezidență îmi este interzisă întoarcerea pe planeta Pământ și, după încetarea serviciului în cadrul Forțelor Coloniale de Apărare, voi fi transferat pe oricare dintre colonii, prin decizia Uniunii Coloniale și/sau Forțelor Coloniale de Apărare“.

Mai simplu spus: nu te poți întoarce acasă. Lucrul acesta era, de altfel, subiectul Legilor Carantinei, impuse de Uniunea Colonială și de FCA, oficial pentru protecția Pământului de alte catastrofe xenobiologice,similare Accidentului Crimp. Oamenii de pe Pământ susținuseră aceste legi la vremea respectivă. Este interesant de observat ce mentalitate izolaționistă poate căpăta o întreagă planetă după ce o treime din populația masculină și-a pierdut fertilitatea în decurs de un an. Acum sunt mai puțin entuziasmați de Legea Carantinei, s-au plictisit de Pământ și ar dori să vadă și restul universului pentru că au uitat de catastrofă. Dar UC și FAC sunt singurele entități care dețin nave spațiale dotate cu motoare de salt și care pot ajunge la stele. Așa merg lucrurile.

(Colonizarea este la mâna UC, ei decid unde și cum. Atâta vreme cât numai ei dețin mijloacele de transport interstelar, fiecare colonist se duce acolo unde hotărăște UC. Iar UC nu-și lasă navele pe mâna nimănui.)

www.cartepedia.ro

Un efect secundar al Legilor Carantinei, dar și al monopolului călătoriei interstelare este acela că nu există canale de comunicație directă între Pământ și colonii (și nici între colonii). Singurul mod prin care se poate obține un răspuns de la o colonie este de a trimite un mesaj cu o navă dotată cu motoare de salt. FCA duc astfel de mesaje, dar cu mare greutate și numai pentru guvernele planetare. Ceilalți, ciocu' mic. Sigur, ai putea să apelezi la o antenă radio și să culegi semnale de la colonii. Dar cea mai apropiată dintre ele, Alfa, este la optzeci și trei de ani-lumină. Astfel că o simplă trăncăneală între lumi ar fi cam dificilă.

Nu am întrebat, dar îmi imaginez că acest paragraf i-a determinat pe mulți să facă pasul înapoi. Una e să dorești să fii iarăși tânăr, și alta e să întorci spatele la tot ceea ce cunoști, să-i lași în urmă pe toți prietenii tăi, să renunți la tot ceea ce ai trăit, la locuri și amintiri adunate în atâția ani.

Am semnat.

— Alineatul șase, și ultimul, a anunțat recrutoarea. „Recunosc și înțeleg că în termen de șaptezeci și două de ore de la ultima semnătură sau din momentul părăsirii Pământului, indiferent care dintre acestea va surveni mai întâi, din rațiuni juridice voi fi declarat mort. Acest lucru va avea efect pe teritoriul entității politice a semnatarului, în acest caz Statul Ohio și Statele Unite ale Americii. Toate bunurile rămase în urma mea vor fi redistribuite conform legilor. Toate obligațiile legale și responsabilitățile care încetează odată cu decesul vor înceta în fapt. Cazierul, precum și toate datele despre semnatar, în folosul sau în detrimentul său, prin prezenta vor fi lovite de nulitate, precum și toate datoriile vor fi șterse, conform legii. Recunosc și înțeleg că dacă încă nu mi-am rezolvat redistribuirea bunurilor mele, atunci Forțele Coloniale de Apărare îmi vor asigura consiliere legală și financiară pentru rezolvarea acestor probleme în termen de șaptezeci și două de ore".

Am semnat. Aveam, din acel moment, șaptezeci și două de ore în care să trăiesc. Și să vorbesc.

www.cartepedia.ro

— Ce se întâmplă dacă nu părăsesc planeta în șaptezeci și două de ore? am întrebat în vreme ce returnam formularul recrutoarei.

— Nimic, mi-a răspuns ea luând hârtiile. Exceptând faptul că, fiind mort din punct de vedere legal, toate bunurile tale vor fi redistribuite conform testamentului sau conform legii, toate asigurările de viață și de sănătate vor fi anulate, lichiditățile vor fi împărțite între moșteni-tori. Fiind mort din punct de vedere legal, nu vei fi protejat de nicio lege împotriva oricărei forme de agresiune, inclusiv împotriva crimei.

— Așadar, oricine mă poate ucide fără să pățească nimic.

— Ei bine, nu, a răspuns ea. Dacă te va ucide cineva în Ohio, ar putea fi dat în judecată pentru profanare de cadavre.

— Fascinant, am murmurat.

— Oricum, a continuat ea cu cel mai plat ton, de obicei nu se ajunge atât de departe. Te poți răzgândi oricând pe parcursul celor șaptezeci și două de ore. În acest caz mă poți suna la birou. În cazul în care nu sunt aici, apelul tău va fi procesat automat și, după ce se verifică cererea ta de renunțare, vei fi repus în drepturi și eliberat de orice alte obligații față de FCA sau UC. Dar trebuie să ai în vedere că nu vei mai avea posibilitatea de a te înrola din nou. O poți face o singură dată.

— Am priceput, i-am spus. Trebuie să depun vreun jurământ?

— Nicidecum. Acum voi procesa cererea ta și-ți voi da un tichet.

S-a întors către calculator, a scris ceva la tastatură preț de câteva minute, după care a lovit tasta ENTER.

— Calculatorul îți va genera tichetul în câteva clipe.

— În ordine, i-am spus. Pot să te întreb ceva?

— Sunt măritată, mi-a răspuns.

— Nu asta doream să știu. Chiar există oameni care să-ți facă propuneri?

— Tot timpul... A ajuns să fie enervant.

— Îmi pare rău... ce voiam să știu este dacă ai întâlnit pe cineva din FCA.

www.cartepedia.ro

— Altcineva decât cei care se înrolează?

Am dat din cap afirmativ.

— Nu. FCA au o subsidiară aici care se ocupă cu recrutările. Dar de fapt, niciunul dintre noi nu este membru FCA. Cred că nici directorul nu este membru FCA. Toate materialele și informațiile le luăm direct de la ambasada UC. Nici nu cred că există cineva de la FCA pe Pământ, în acest moment. Și nici nu a venit vreodată.

— Nu ți se pare bizar să lucrezi pentru o organizație cu care nu te-ai întâlnit niciodată?

— Deloc. Slujba este bună, iar salariul este surprinzător de mare, dacă ai în vedere câți bani au băgat în amenajarea acestui birou. Oricum tu ești pe punctul de a te alătura unei organizații despre care nu ai habar. Nu ți se pare bizar?

— Nu, am recunoscut. Sunt bătrân, soția mea a murit și nu prea mai am motive să zăbovesc pe aici... Când îți va veni vremea, ai să te înrolezi?

A dat din umeri.

— Nu mă deranjează că voi îmbătrâni.

— Nici pe mine nu mă deranja gândul, atunci când eram tânăr. Mă deranjează că sunt deja bătrân.

Cu un oftat, imprimanta a azvârlit tichetul printr-o fantă. Semăna cu un card bancar. Mi l-a oferit imediat.

— Ăsta-i tichetul. Cu el te identifici ca fiind John Perry, recrut FCA. Să nu-l pierzi. Autobuzul tău va pleca din fața acestui birou peste trei zile și te va duce la Aeroportul Dayton. Plecarea va fi la ora 08:30. Ca o recomandare, încearcă să fii aici devreme. O să ai voie doar cu o singură geantă cu obiecte personale, așa că ai grijă ce vei lua cu tine... De la Dayton o să zbori spre Chicago cu cursa de la ora 11. De acolo vei pleca spre Nairobi cu naveta de la ora 14. Zborul va dura cam nouă ore, așadar vei ajunge la Nairobi aproape de miezul nopții. O să fii întâmpinat de un reprezentant al FCA și vei avea două variante, fie să

www.cartepedia.ro

urci imediat pe vrejul de fasole spre stația UC, fie să te odihnești până a doua zi și să urci la ora 9 dimineața. De acolo vei fi în mâinile celor de la FCA.

Am luat tichetul.

— Ce se întâmplă dacă apar întârzieri în timpul zborului?

— De cinci ani lucrez aici și nu a existat nicio întârziere, mi-a răspuns.

— Grozav... cred că și trenurile FCA sunt la fel de precise.

Mi-a aruncat o privire inexpresivă.

— Știi, am tot căutat să fac poante tot timpul...

— Știu, mi-a răspuns. Îmi pare rău. Simțul umorului mi-a fost extirpat pe cale chirugicală încă din copilărie.

— Oh...

— Asta a fost o glumă, a adăugat ea, după care s-a ridicat în picioare și mi-a întins mâna.

M-am ridicat și eu și ne-am strâns mâinile.

— Felicitări, recrut... Multă baftă și noroc, acolo, printre stele... Chiar îți doresc asta.

— Mulțumesc.

S-a așezat la loc și și-a îndreptat privirea în ecranul calculatorului. Am înțeles că îmi dăduse liber.

Afară, am zărit o femeie în vârstă îndreptându-se către biroul de recrutare. I-am tăiat calea.

— Cynthia Smith?

— Da, mi-a răspuns... De unde știi?

— Voiam doar să-ți urez la mulți ani, i-am spus, după care mi-am văzut de drum. Și poate că o să ne întâlnim pe acolo, pe sus...

După ce i-a picat fisa, a zâmbit. În sfârșit, reușisem să determin pe cineva să zâmbească în ziua aceea. Lucrurile păreau a se așeza în matcă.

www.cartepedia.ro